

Sermayesi tükenen şu adama yardım edin!

Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri bir gün Bağdat sokaklarında yürürken şöyle düşünüyordu:

“Kur’ân-ı Kerîm’de Rabbimiz, وَالْعَصْرِ – **Asra, zamana yemin olsun** buyuruyor. Fakat ben, zamanın ne büyük bir kıymeti var ki Allah ona yemin ediyor, tam idrak edemiyordum.”

Bağdat’ın kavurucu sıcaklarından biriydi. Güneş yakıyor, sokaklar âdeta ateş saçıyordu. Tam o sırada bir adamın feryadını duydu:

“Sermayesi tükenen şu adama yardım edin! Sermayesi eriyen şu adama yardım edin!”

Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri sesin geldiği tarafa baktığında, adamın buz sattığını gördü. Buzlar sıcak altında hızla eriyor; adam ise sermayesi gözlerinin önünde tükenirken müşteri bulabilmek için çırpınıyordu.

Zaman da Bizi Böyle Eritiyor

Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri bu manzara karşısında derinden sarsıldı ve şöyle dedi:

“İşte şimdi **Vel-Asr Sûresi’nin** mânâsını anladım. Nasıl ki bu sıcak, adamın buzlarını eritip sermayesini tüketiyorsa; zaman da insanın ömür sermayesini her an eritip bitiriyor.”

Buz satan adam, eriyen birkaç parça buz için feryat ediyordu. Fakat biz, her saniye eksilen ömrümüz için onun kadar bile endişelenmiyor, onun kadar çırpınmıyor, onun kadar bir arayış içine girmiyoruz.

“Ömrü zaman selinde akıp harcanan adam, şu buz satan adamın yaptığı feryat kadar yalvarış, yakarış kadar bir derde bir arayışa bir çırpınışa düşmediyse o adama yazıklar olsun.”

Her doğan gün ömrümüzden bir gün götürüyor. Her geçen saat, bir daha geri gelmemek üzere bizden ayrılıyor. Çocukluk eriyor, gençlik eriyor, sıhhat eriyor, fırsatlar eriyor... İnsan ise çoğu zaman sermayesinin tükenmekte olduğunu fark etmeden yaşamaya devam ediyor.

Bir Ay Ömür İçin Ne Verirdin?

Bir gün sana şöyle denilse: “Yarın öleceksin. Fakat hayatın boyunca kazandığın bütün malını, mülkünü ve servetini verirsen sana bir ay daha ömür vereceğiz.”

İnsan bütün servetini vermeye razı olmaz mıydı? Elbette verirdi. Çünkü ölüm kapıya geldiğinde insan anlar ki bir aylık ömür, yıllarca biriktirdiği bütün dünyalıklardan daha

değerlidir.

Öyleyse düşünelim: Bir ayına bütün servetimizi vereceğimiz bu ömrün tamamı ne kadar kıymetlidir! Fakat ne gariptir ki insan, ölümü uzakta zannettiği müddetçe ömrünü değersiz şeyler uğruna kolayca harcayabilmektedir.

Hâlbuki zaman geçmiyor; aslında **biz geçiyoruz**. Günler tükenmiyor; **ömrümüz tükeniyor**, **biz kabre doğru ilerliyoruz**.

Sermayesi Tükenen İnsan

Ey ömrü her gün biraz daha eriyen nefsim! Buz satan adamın sermayesi güneşin altında eriyordu; senin sermayen ise zamanın içinde eriyor. Onun buzunu tükenince dünyalık kazancı bitecekti. Senin ömrün tükenince ise imtihanın bitecek ve ebedî hayatın başlayacak.

Öyleyse eriyen ömrünün ardından yalnızca üzülmeye; kalanını kurtarmaya çalış. Geçen zaman geri gelmez, fakat henüz elinde bulunan vakit ebedî bir saadetin tohumu olabilir.

Buz satan adamın feryadı kulaklarımızda çınlasın: “**Sermayesi tükenen şu adama yardım edin!**” Asıl sermayesi tükenen biziz. Asıl yardıma muhtaç olan biziz.

Allah Teâlâ bize ömrümüzün kıymetini bilmeyi, zamanımızı rızası yolunda kullanmayı ve bu fânî sermayeyle ebedî bir hayat kazanmayı nasip etsin. Âmin.